

Sygn. akt V CSK 606/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku J. K.

przy uczestnictwie J. G., T. G., W. G. i A. H.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania J. G. od postanowienia

Sądu Okręgowego w C.

z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt VI Ca [...],

**1) odrzuca skargę kasacyjną w części obejmującej
zaskarżeniem rozstrzygnięcie dotyczące W. G. zawarte w
punktach I.3,I.5,II.,IV. postanowienia Sądu Okręgowego w C. z
dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt VI Ca [...],**

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części.

UZASADNIENIE

J. G. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 lipca 2017 r., którym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego w C. z dnia 28 listopada 2016 r. wydane w sprawie, z wniosku J. K. z udziałem skarżącej, T. G., W. G. i A. H. o zniesienie współwłasności poprzez:

- pozostawienie we współwłasności W. G. w 24/72 częściach, J. G. 24/72 częściach, J. K. w 14/72 częściach, A. H. w 10/72 częściach lokalu użytkowego nr [...], lokalu mieszkalnego nr [...] oraz lokalu mieszkalnego nr [...] - opisanych w odpowiednich punktach postanowienia Sądu pierwszej instancji.

- zasądzenie od J. G. na rzecz A. H. kwoty 109 194 zł w ratałnym systemie spłaty opisanym szczegółowo w sentencji postanowienia;

- zasądzenie od W. G. na rzecz J. K. kwoty 14 333 zł;

- obniżenie kwoty zasądzonej w pkt XIII postanowienia Sądu pierwszej instancji do wysokości 43 139 zł;

- zmianę wysokości zaliczki pobranej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w C. od J. G. i W. G. tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

- oddalenie apelacji J. G. oraz apelacji W.G. w pozostałym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył:

Uczestniczka postępowania zaskarżyła postanowienie Sądu Okręgowego w C. w części, tj. w pkt. I 2,3,4,5, II i IV. W zakresie zaskarżającym rozstrzygnięcia nie dotyczące skarżącej, skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu ze względu na nieistnienie po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu (*gravaminis*). Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego jeżeli kwestionowane przez skarżącego orzeczenie nie rozstrzyga niekorzystnie o żądaniu strony, skarga kasacyjna przeciwko takiemu rozstrzygnięciu jest niedopuszczalna (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., IV CSK 220/16; z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14 oraz z dnia 2 lipca 2009 r., III PZ 4/09 - nie publ.).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując, że o oczywistej zasadności skargi świadczą liczne uchybienia procesowe Sądu drugiej instancji polegające na nieuwzględnieniu wniosków dowodowych uczestniczki, które doprowadziło do jej rażącego pokrzywdzenia. W szczególności skarżąca wskazała na przyjęcie odmiennych wartości metra kwadratowego lokali położonych od siebie w niedalekiej odległości.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżąca nie uczyniła zadość tym wymaganiom uzasadniając wniosek za pomocą polemiki z ustaleniami faktycznymi sądów orzekających w sprawie. Taki sposób kwestionowania orzeczeń sądów powszechnych za pomocą skargi

kasacyjnej jest wyłączony na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. W pozostałym zakresie uzasadnienia tej przyczyny kasacyjnej Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszeń prawa o kwalifikowanym charakterze, w szczególności zważywszy na to, że wywodowi nie towarzyszyło wskazanie przepisów prawa, które - w ocenie skarżącej - zostały naruszone w sposób skutkujący oczywistą zasadnością skargi ani wyjaśnienie, w jaki sposób ich naruszenie spowodowało oczywistą zasadność skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną w części obejmującej zaskarżeniem rozstrzygnięcie dotyczące W. G. zawarte w punktach I.3, I.5, II i IV zaskarżonego postanowienia oraz odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania w pozostałym zakresie (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).